

2017

2016

8 WGA-SPECIALISTEN

Asscher

**SCHIET VERZEKERAARS
TE HULP**

Lodewijk Asscher

Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

In een brief aan de Tweede Kamer licht minister Lodewijk Asscher van Sociale Zaken zijn voornemen toe om de samenvoeging van vaste en flexibele risico's in de financiering van de WGA (onderdeel van de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters) met een jaar uit te stellen tot 1 januari 2017.

De Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters beoogt de werkgeversprikkels voor flexwerkers meer in lijn te brengen met die voor vaste krachten. Onderdeel hiervan is met ingang van 2016 werkgevers de keuze te geven voor een publieke verzekering bij het UWV of eigenrisicodragerschap, al dan niet in combinatie met een private verzekering voor het WGA-risico voor vaste krachten en flexkrachten tezamen. Verzekeraars maken zich zorgen over het speelveld op de hybride markt. De samenvoeging van vaste en flexibele risico's betekent een uitbreiding van de markt. Verzekeraars hebben aangegeven nog niet klaar te zijn voor deze markuitbreiding waarin ze zich moeten verbreden naar schadelastbeperking voor flexwerkers. Om verzekeraars de kans te bieden om goed voorbereid in de markt te stappen, ben ik voornemens de samenvoeging van vaste en flexibele risico's een jaar uit te stellen, waarmee de invoering wordt verschoven naar 1 januari 2017.

Ik vertrouw erop dat dit extra jaar verzekeraars de kans geeft de actuariële gegevens die recent met UWV zijn uitgewisseld goed te verwerken ten behoeve van hun risicoanalyse. Bovendien stelt dit voorbereidingsjaar verzekeraars beter in staat re-integratie op maat te ontwikkelen voor flexibele krachten. De recent getoonde inzet van verzekeraars op het gebied van schadelastbeheersing geeft mij hierbij vertrouwen. De financiële prikkels in het stelsel ondersteunen een dergelijke inzet op preventie en re-integratie. Over het functioneren van het hybride stelsel en de ontwikkelingen op de verzekeringsmarkt in het bijzonder blijf ik met alle betrokken partijen in gesprek. Zo nodig zal ik maatregelen treffen ter borging of verbetering van de concurrentieverhoudingen.

Jan-Maarten van Sonsbeek

Hoofd fondsenbeheer en premiestelling bij UWV

Het uitstel van de samenvoeging van WGA-vast en WGA-flex tot 2017 is een verstandig besluit van minister Asscher. Private verzekeraars hebben aangegeven nog niet klaar te zijn om producten aan te bieden voor flexkrachten en in het duale WGA-stelsel zijn nu eenmaal twee partijen nodig. De vrees van verzekeraars is begrijpelijk. Aangezien na de samenvoeging alleen gecombineerde producten voor WGA-vast en WGA-flex aangeboden kunnen worden, moet elk lopend WGA-vast contract opnieuw gesloten worden en kan elke werkgever opnieuw de afweging tussen publieke en private verzekering maken. En dat die afweging niet zo eenvoudig is als vroeger soms gedacht werd, is inmiddels genoegzaam bekend.

Maar uitstel betekent geen afstel. In 2017 zal de samenvoeging van vast en flex alsnog een feit worden. Doel van die samenvoeging is om de re-integratie van zieke flexkrachten te bevorderen. Verzekeraars moeten in de tussentijd dus niet alleen van hun koudwatervrees af om de flexrisico's van bedrijven in te schatten, maar ook concrete producten gaan ontwikkelen om die re-integratie van de grond te krijgen. Dat verzekeraars gezien het beladen verleden van de WGA-vast contracten voorzichtig zijn met de risico-inschatting van flexwerkers, is begrijpelijk. Maar dat ze vanwege gebrekkige informatie onmogelijk de flexrisico's van nu kunnen inschatten, is onzin. Voor de meeste werkgevers vormt de flexschil een beperkt deel van de totale loonsom. Uit onderzoek van UWV is gebleken dat de flexrisico's minder verschillen van de vastrisico's dan we vroeger dachten. Voor de meeste werkgevers zouden WGA-vast contracten dus eenvoudig opgehoogd kunnen worden met een WGA-flex component. UWV-informatie kan hierbij ondersteunen, maar verzekeraars behoren ook zelf hun klanten te kennen. Als dat nog niet het geval is, dan wordt dat tijd. Hier ligt immers een krachtig concurrentiemiddel voor het oprapen. Het wordt tijd voor verzekeraars en adviseurs om de kansen van de samenvoeging te zien en niet alleen de risico's.

Marjol Nikkels-Agema

Directeur CS Opleidingen

Het zogenoemde hybride systeem in de WGA van de keuzemogelijkheid tot publiek en privaat, nadert een climax. Gaan verzekeraars op deze wijze in de markt nog wel verder, ook nog met de flex-risico's erbij? Ook de black box van de privacywetgeving maakt het er voor de verzekeraars niet beter op. Wel risico's dragen, maar vrijwel niets mogen weten. Ze krijgen extra tijd van Asscher, echter het systeem zit op slot. Natuurlijk kunnen actuarissen best de premies berekenen. De echte vraag is: willen de verzekeraars deze risico's nog wel dragen? Het WGA-verlies bedraagt nu al 2 miljard euro. Mede doordat verzekeraars te gretig deze markt zijn opgegaan, maar ook doordat UWV geen herbeoordelingen uitvoerde en de forse schades van de groep volledig maar niet duurzaam arbeidsongeschikten niet voorzien waren.

De markt zit klemvast zolang grote bedrijven bij het UWV gedurende vier jaar terug mogen keren op de minimum gedifferentieerde premie (voor WGA-vast). De verzekeraars blijven zitten met forse uitloopverliezen. Doordat de verzekeraar nog het uitloopriscio van tien WGA-jaren betaalt van alle personen die ziek zijn geworden binnen het contract, gaan bedrijven schoon terug naar UWV. Een bedrijf dat terugkeert in 2015, krijgt pas voor WGA-vast de eerste verhoging in 2019. Maar tot 2029 ontstaat tien jaar lang een cumulatie van WGA-uitkeringen binnen de gedifferentieerde premie!

Om het hybride systeem te redden, is een terugkeerpremie WGA een mogelijkheid. Bijvoorbeeld minimaal de helft van de sectorale premie (net zoals bij de terugkeerpremie Ziektewet) of de gehele sectorale premie en dat het UWV dit geld reserveert om met name na 2023 het cumulatieve premie-effect te dempen. De oplossing lijkt zo eenvoudig. Durft Asscher die keuze te maken om de private verzekeraars binnen boord te houden?

Hasko van Dalen

Onafhankelijk deskundige op het gebied van pensioenen, sociale zekerheid en employee benefits

Mij verbaast het dat verzekeraars hebben aangegeven nog niet klaar te zijn voor deze markuitbreiding. Jarenlang is vanuit verzekeraars gepleit voor totale privatisering van de WGA en nu een volgende stap op die weg wordt gezet, zijn er opeens bedenkingen en vraagt men om een jaar uitstel. Je zou verwachten dat ze die uitdaging juist zouden aannemen. Toen destijds de Wet uitbreiding loondoorbetaling bij ziekte (Wulbz), Wet verlenging loondoorbetalingsverplichting bij ziekte (VLZ) en de Wet Premiedifferentiatie en marktwerking bij arbeidsongeschiktheid (Pemba) ter sprake kwamen, wisten de verzekeraars niet hoe snel ze op de nieuwe markt moesten inspringen. Onder Pemba behoorden de flexwerkers ook gewoon onder het risico van de eigenrisicodragers en moesten verzekeraars ook voor de re-integratie van deze groep zorgen. Toen kon het wel, waarom dan nu niet? De verbreding naar schadelastbeperking voor flexwerkers kan toch niet het argument zijn, lijkt mij. De voorbereidingstijd is toch lang genoeg geweest? Ook de data die het UWV heeft met betrekking tot de flexwerkers, moeten toch inmiddels bekend zijn bij verzekeraars. Of zit daar nog steeds een belemmering vanuit UWV of het ministerie SZW?

Het was veel beter geweest als men de periode tot 1 januari 2016 had benut om de onevenwichtigheden uit het hybride stelsel te halen, zoals de absurd lage premie voor werkgevers die terugkeren naar UWV. Dan was er vanaf die datum een gelijk speelveld geweest en had men als verzekeraars kunnen laten zien waartoe men in staat is. Nu dreigt van uitstel afstel te komen, want er zijn al bewegingen gaande om de periode loondoorbetaling in te korten. BeZaVa (modernisering Ziektewet) komt dan ook weer ter discussie te staan. Het lijkt dus in alle opzichten op een gemiste kans.

Sven Kelder

Algemeen directeur Robidus HR Consult & Risk Management

Volgens huidige regelgeving wordt het WGA-risico voor werknemers in vaste dienst en medewerkers met een flexcontract samengevoegd. De minister wil deze samenvoeging een jaar uitstellen naar 1 januari 2017. Uitstel is echter niet alleen nodig om verzekeraars extra tijd te geven om hun producten aan te passen. Veel belangrijker is het verbeteren van het hybride financieringsstelsel van de WGA. Het huidige systeem levert te veel ongelijkheid op.

Er zitten systeemfouten in het duale stelsel die een averechtse werking hebben. Wanneer men kiest voor het eigenrisicodragerschap dient de werkgever de lopende uitkeringen mee te nemen in de private financiering. Stapt men terug naar het publieke bestel, dan blijven lopende uitkeringen achter bij de private verzekeraar. Deze ongelijkheid zorgt ervoor dat er geen eerlijke marktwerking tussen privaat en publiek verzekeren mogelijk is. Keuzes tussen beide stelsels worden nu gemaakt op basis van het premieverschil op korte termijn. Terwijl de beste re-integratiemogelijkheden het uitgangspunt zou moeten zijn, zoals ook de minister erkent. Financiering in eigen beheer blijkt voor de meeste bedrijven niet mogelijk, omdat garantieverstrekkers het risico te hoog vinden. Gezonde, vergelijkbare financieringsoplossingen zijn essentieel in een evenwichtig concurrerend speelveld.

Werkgevers lijken terug te stappen naar publieke financiering vanwege het kortetermijnpremievoordeel. Maar het is juist zo belangrijk dat werkgevers zich bij hun financieringskeuze afvragen in hoeverre ze zelf aan het stuur willen zitten, of de gehele re-integratie uit handen willen geven. Binnen het huidige stelsel schuift de publieke variant de kosten voor zich uit en moet je in het private stelsel vooraf betalen. Robidus roept de politiek op om de uitsteltermijn te benutten om het hybride financieringsstelsel structureel te verbeteren.

Daniel Rijnbeek

Managing Consultant Corporate Wellness bij Aon

Met het voornemen de fusie van de WGA-flex en -vast een jaar uit te stellen toont de overheid zich wederom een onbetrouwbare partner. Niet alleen zorgt dat voor onduidelijkheid in de gehele markt, het kost werkgevers bovendien onnodig geld. Werkgevers betalen in geval van uitstel in 2016 maar liefst 30% meer premie aan het UWV dan nodig. Ook leidt uitstel tot hogere WGA-premies bij verzekeraars.

Momenteel rekent het UWV een opslag van gemiddeld 40% op de minimale WGA-premie. Werkgevers die overstappen naar een private partij, mogen het 'inlooprisico' van de WGA-flex bovendien achterlaten bij het UWV. Dat zijn medewerkers die ziek zijn geworden voordat de werkgever begon met eigenrisicodragen. Wordt de WGA-fusie uitgesteld, dan zullen werkgevers dat inlooprisico een jaar langer moeten financieren.

Ook werkgevers die al eigenrisicodragers zijn voor de Ziektewet of WGA-vast, betalen door het uitstel te veel premie. Verzekeraars rekenen een opslag op de premie van gemiddeld 20%, omdat zij door alle veranderingen de risico's in het verleden niet goed in konden schatten. Het ligt voor de hand dat zij dat nu opnieuw doen.

Tenslotte is het nog maar de vraag of het inlooprisico straks ook achtergelaten mag worden bij het UWV. Het plan van uitstel is niet de eerste tussentijdse aanpassing in de voorgenomen wet- en regelgeving. Vorig jaar deed de overheid dat ook met de driejaarstermijn en de terugkeerprenie.

Als het uitstel doorgaat, dan is een hybride WGA-flex wel het minste wat de overheid kan bieden. Zo'n tussenoplossing zou eerlijk zijn tegenover werkgevers die eigenrisicodragers willen zijn voor de totale Ziektewet en WGA. Tot het zover is, adviseer ik alle werkgevers om zo snel mogelijk hun Ziektewet- en WGA-risico's in te kaart brengen. Eigenrisicodragerschap is nog steeds in veel gevallen voordeliger.

Peter Abelskamp

Voorzitter NVIA

De Nederlandse Vereniging Inkomen Adviseurs (NVIA) vindt uitstel van de samenvoeging WGA-flex met WGA-vast onnodig, want wat gaat dat jaar extra voor verandering brengen? Een jaar uitstel betekent een extra jaar van afwachten op productontwikkelingen, waar al sinds de komst van de Modernisering Ziektewet op gewacht wordt. Veel advieswerk aan werkgevers van de afgelopen tijd moet nu noodgedwongen herzien worden. Het kabinet wint daardoor niet aan vertrouwen. De oorzaak van het uitstel zit met name in een sterke lobby van verzekeraars, terwijl wat men echt wil is meer evenwicht in het zogenaamde hybride stelsel en dat kan de minister nu ook al oplossen. Er ligt inmiddels een visie document vanuit het Actuariëel Genootschap (AG). Dat beschrijft al grotendeels waarom het huidige hybride stelsel niet functioneert. De oplossingen die het AG aangeeft, lijken echter te complex. Kern van een oplossing is het invoeren van een terugkeerpremie voor de WGA en eigenrisicodragen uit te leggen als zelf uitkering vaststellen en keuring doen. Als de minister in heel korte tijd een terugkeerpremie ZW kan invoeren, moet dit ook voor de WGA kunnen lukken, zou je zeggen.

De adviseurs zijn in deze hele discussie blijkbaar vergeten. De NVIA pleit daarom voor een stabiele en toekomstgerichte besluitvorming, waarbij de rol van de adviseurs ook betrokken moet worden. Zij kunnen als geen ander aangeven welke impact een wijziging heeft op een lopende verzekering of een uitgebracht advies. Want uit diverse onderzoeken blijkt dat veel werkgevers niet voldoende op de hoogte zijn van de wet- en regelgeving en dat verzekeringsproducten steeds moeilijker vergelijkbaar worden. De rol van de Wft adviseur is belangrijk. Maar hij moet wel de kans krijgen voor een stabiel en toekomstgericht advies. Het kan niet zo zijn dat een als stabiel uitgelegd systeem, regelmatig aangepast kan worden. Wil het ministerie een neutrale visie op het hybride stelsel, dan nodigen wij de minister van harte uit voor een toelichting.

Hendrik Jan van Pelt

Directeur ENGage Werkgeversadvies

De brief die minister Asscher naar de Tweede Kamer stuurde, leidde tot verschillende reacties, uitgaande van diverse 'belangen'. Ik leg de focus op de werkgever zelf. Immers, uiteindelijk gaat het om zijn financiële belangen. Is het jaar uitstel voor de werkgever nu vervelend of juist prettig?

De uit te stellen samenvoeging is slechts een onderdeel van een groter (deels nog in de planning zittend) pakket maatregelen gericht op een verdere (financiële) stimulatie van private inzet bij bevordering van de arbeidsparticipatie van zieke, werkloze of arbeidsongeschikte werknemers.

Ik laat in het midden of het uitstel op basis van de genoemde argumenten goed is. Vanuit het belang van de werkgever constateer ik slechts dat hij linksom of rechtsom uiteindelijk voor de kosten van de verzuimende en arbeidsongeschikte medewerker opdraait. Een overheid in de huidige economische situatie gaat echt geen cadeautjes uitdelen. De werkgever zal derhalve zelf de financiële gevolgen blijven dragen voor een werknemer die niet (meer) deelneemt aan het arbeidsproces. Hij wordt zich hier geleidelijk aan meer van bewust.

De HR-afdeling zal alleen maar belangrijker worden. Misschien niet voor de traditionele taken, maar wel als regisseur of uitvoerder van het re-integratieproces. Een werkgever moet naar mijn mening dan ook niet alles over de schutting naar externe partijen willen gooien, maar notie hebben van het financiële belang en inzien dat (naast kennis, het is een vak geworden!) een goede administratie en procesvorming van essentieel belang zijn. Uit dat oogpunt is voor slimme werkgevers het jaar uitstel niet gek. Ga niet blij om een jaar uitstel lekker achteroverleunen, maar gebruik dat jaar om (nog) beter inzicht in de risico's binnen je arbeidspopulatie te krijgen en je processen rondom langdurige ziekte en arbeidsongeschiktheid van (ex-) werknemers op orde te brengen. Voor kleinere werkgevers kan dit vanuit collectief oogpunt gedaan worden (sector, branches). Op die manier zal een werkgever zelf de touwtjes in handen kunnen nemen bij het managen van zijn financiële risico's rondom ziekte, arbeidsongeschiktheid en in een volgend stadium wellicht ook werkloosheid. De aanpak van de kostenbeperking begint bij de bron: de werkgever en de werknemer. Zij moeten niet alleen verzekerd worden, maar ook inhoudelijk ondersteund.